

Over het Vuurpaard | Hoofdstuk 3: Water en Vuur

De nacht waarin Water zich herinnerde dat zij ooit Vuur was

Ze had altijd gedacht dat zij Water was.
Niet omdat iemand haar dat had verteld, maar omdat het de enige manier was waarop zij ooit had kunnen bestaan zonder te breken.
Water luistert. Water draagt. Water past zich aan zonder zichzelf te verliezen.
Water overleeft.

Het Vuurpaard sliep naast haar, zijn ademhaling diep en ongewoon rustig.
Zelfs in zijn rust was hij warmte. Niet de roekeloze hitte die alles opeist, maar iets anders nu. Iets dat gekozen had om te blijven.
Ze keek naar hem en voelde iets dat zij niet kende van zichzelf.
Niet rust.
Niet veiligheid.
Maar beweging.
Vanbinnen.

Alsof er ergens diep onder haar kalmte een deur op een kier stond die jarenlang gesloten was geweest.
Het begon met een droom die geen droom was
Ze stond in een landschap zonder tijd.
Geen horizon. Geen begin. Geen einde.
Alleen een zachte gloed die nergens vandaan kwam en overal was.
Voor haar stond een vrouw.

De vrouw leek op haar, maar ouder. Niet in jaren, maar in waarheid.
"Je hebt hem gevonden," zei de vrouw.
Ze wilde antwoorden, maar de woorden waren nog niet gevormd.
"Ik heb hem niet gezocht," zei ze uiteindelijk.
De vrouw glimlachte.
"Vuur en Water zoeken elkaar niet," zei ze. "Ze herkennen elkaar."
Ze voelde een warmte in haar borst.
Niet van buiten. Vanbinnen.
Het verwarde haar.
"Ik ben Water," zei ze.
De vrouw stapte dichterbij.
"Nee," fluisterde ze.
"Je bent balans."

Ze werd wakker met haar hand op haar hart
Het Vuurpaard sliep nog. Maar zij niet.
Ze voelde haar hart kloppen op een manier die ze niet herkende. Niet sneller. Niet onrustiger. Helder.

Alsof elke slag iets bevestigde wat zij vergeten was.
Het was niet zijn vuur dat haar veranderde.
Het was haar eigen vuur dat wakker werd.
Niet luid. Niet wild.
Maar onmiskenbaar aanwezig.

Zoals de eerste zonnestraal die de nacht niet verdrijft, maar haar eenvoudig beëindigt.
Ze begon dingen anders te zien. Kleine dingen.
De manier waarop ze haar thee vasthield. Niet langer alleen om warmte te ontvangen,
maar ook om warmte te geven.
De manier waarop mensen naar haar keken. Alsof ze niet alleen rust zagen, maar ook
kracht.
De manier waarop zij naar zichzelf keek. Niet langer alleen als degene die stabiliseert.
Maar als degene die ook beweegt.

Het maakte haar bang.
Niet omdat het onbekend was. Maar omdat het bekend was op een manier die ouder was
dan haar herinneringen.
Het Vuurpaard merkte het voordat zij het uitsprak
Hij keek naar haar op een ochtend en kantelde zijn hoofd een fractie.
"Je bent veranderd," zei hij.
Niet als beschuldiging.
Als verwondering.
Ze wilde ontkennen.
Water verandert niet, wilde ze zeggen.
Water blijft.
Maar ze wist dat het niet waar was.
Water verandert voortdurend.
Dat is zijn natuur.
"Misschien," zei ze.

Hij kwam dichterbij, langzaam, alsof hij een nieuwe taal leerde.
"Je bent warmer," zei hij zacht.
Ze voelde haar hart reageren op een manier die ze niet kon controleren.
Niet omdat hij vuur was.
Maar omdat zij dat ook was.

In de oude teksten staat geschreven dat het Hart de Keizer is
En dat de Nieren de wortel zijn.
Vuur en Water.
Yang en Yin.
Beweging en stilte.

Maar wat de teksten niet zeggen, is hoe het voelt wanneer ze elkaar werkelijk ontmoeten.
Het voelt niet als conflict. Het voelt als herinnering.
Alsof twee delen van dezelfde waarheid elkaar eindelijk herkennen.
Niet om elkaar te veranderen. Maar om elkaar compleet te maken.

Op een avond stond ze alleen bij het meer
Het water was stil, zoals altijd.
Maar zij was dat niet.
Ze legde haar hand op haar borst en voelde het.
De warmte.
De kracht.
De aanwezigheid.
Niet van hem.
Van haar.
Ze glimlachte.
Niet omdat ze Water was.
Niet omdat ze Vuur was.
Maar omdat ze eindelijk begreep dat ze nooit één van beide was geweest.
Ze was de plaats waar ze elkaar ontmoeten.

Toen ze terugkwam, wachtte het Vuurpaard op haar
Hij zei niets.
Hij hoefde niets te zeggen.
Hij zag het.
Niet met zijn ogen.
Maar met zijn natuur.

Ze ging naast hem staan.
Niet als Water naast Vuur.
Maar als evenwicht naast kracht.
Hij boog zijn hoofd een fractie, niet uit onderwerping, maar uit erkenning.
Want het Vuurpaard had geleerd wat maar weinigen ooit leren.
Dat het ware doel van vuur niet is om alleen te branden.
Maar om samen te schijnen.

En ergens, in de stilte waar Tao geboren wordt, werd iets compleet
Niet omdat iets begon.
Maar omdat niets langer gescheiden was.
Het Vuurpaard galoppeerde niet langer om te ontsnappen.
En Water stroomde niet langer om te overleven.
Ze bestonden.
Samen.
En in die aanwezigheid vond Shen zijn thuis.

Henk

Bronnen

Huangdi Neijing (黄帝内经)

- Suwen hoofdstuk 8: Het Hart als verblijfplaats van Shen
 - Suwen hoofdstuk 6: Harmonie tussen Yin en Yang
 - Ling Shu hoofdstuk 54: De stabiliteit van de geest
- Nan Jing (难经)

- hoofdstuk 34: De Hart/Nier relatie als basis van leven
Tao Te Ching (道德经) - Laozi

- hoofdstuk 42: Yin en Yang ontstaan uit Tao
 - hoofdstuk 16: Terugkeer naar de bron
- I Ching (易经)

- Hexagram 63: Water en Vuur in perfecte balans
 - Hexagram 30: Li — het Vuur dat helderheid brengt
- Giovanni Maciocia

- The Foundations of Chinese Medicine
Elisabeth Rochat de la Vallée
- The Heart in Chinese Medicine

*

En zo eindigt het verhaal niet.
Want in werkelijkheid begint het hier pas.
Want wanneer iemand ontdekt dat zij zowel Water als Vuur is...
Wordt zij iemand die niets meer hoeft te zoeken.
Alleen te zijn.